

També en l'ensenyament s'imposen les màscares

written by Xavier Pérez i Serrano | 6 d'abril de 2016

Aquesta setmana una periodista de màxima audiència de la ràdio pública catalana començava el seu editorial de capçalera, del magazín matinal que dirigeix, amb una sentència al·lusiva a la manca d'escrúpols i de valors, és a dir d'exhibicionisme de doble moral, de la nostra societat. Es referia, evidentment, al tema estrella del anomenats "papers de Panamà", que penso que seria millor traduir-los com "documents", que uns periodistes de soca-rel han estat treballant intel·ligentment des de fa mesos i als quals mai no podrem prou agrair-los l'afany de transparència i denúncia compromesa que han assolit, en el dret universal a la informació.

No sé per què, però mentre m'estava preparant per exercir humilment de docent de base, vaig relacionar-ho amb la moció del PSC a JXsí, presentada al Parlament recentment, sobre els concerts educatius. A veure si fem una mica de memòria, il·lustres senyories. La LEC (lleí d'educació de Catalunya) es va aprovar el juliol de 2009 en l'època del segon tripartit quan l'actual eurodiputat Sr. Ernest Maragall duia les regnes de la conselleria d'Educació que aleshores és com es deia. Recordem que va ser presentat com un gran pacte entre el govern de la Generalitat d'aquell moment, quan el lobby de la privada concertada trobava claca i suport ideològic en la coalició opositora i grup polític dominant CiU. No sé, doncs, més enllà de voler furgar en les contradiccions dins de la força majoritària parlamentària actual, on treu cap la intervenció socialista de demanar que es retirin ara els concerts educatius, quan saben que no toca revisar-los i que van ser-ne, llavors, decidits impulsors en acceptar la "meravellosa" LEC, que permetia la subvenció, per mitjà dels nostres impostos, dels centres d'elit segregadors per gènere. D'això se'n diu gesticulació descarada que ofèn la memòria de

la ciutadania. No hi ha una altra manera de fer política de debò?

Mentrestant, en una futura república catalana caldrà maldar perquè l'acció política en matèria educativa sigui coincident amb l'ensenyament inclusiu que de portes enfora el nostre govern pregona i que no arriba, malauradament, a la política en no assolir mai la paritat. És per aquest motiu que sobren exhibicionistes descarats i manquen polítiques valentes i decidides que portin a terme allò que, tanmateix, diuen els seus programes electorals. Qui vulgui segregació de gènere que la pagui de la seva butxaca, però no finançada des d'unes arques públiques dessagnades per tantes retallades immorals que s'han aplicat des de l'esclat oficial de la crisi el 2008, quan teníem majoria "d'esquerres" tant a Catalunya com a l'Estat. On és, doncs, la coherència, Sr. Iceta? Treguin-se les màscares i siguin honestos en una societat que, malgrat el devessall d'hipocresia regnant, els demanarà coherència i honestedat política i ideològica. En conseqüència, xalo perquè amb la independència assolim una igualtat de gèneres que sigui garantida i exercida per un executiu que en sigui partidari amb els fets i que la nostra Constitució empari sense embuts.

Des de l'ensenyament públic lluitarem per tal que les úniques màscares siguin aquelles del món clàssic o les de la transgressió carnavalesca, mai, però les de l'amagatall indecent que tants polítics practiquen. Per cert, en una Catalunya independent, seguirem respectant el Concordat franquista amb el Vaticà que encara manté Espanya?